

neboť k vznesení námitek nebyl legitimován. Musily proto býti odmítnuty a ježto svým jednáním náklady jednání o námitkách zavinil, jest povinen nésti tyto náklady.

Na stížnost Josefa El-a ml. změnil krajský soud obchodní v Praze napadené usnesení ve výroku o útratách a náklady jednání před soudem první stolice vzájemně zdvihl a stěžovateli přisoudil útraty stížnosti.

Důvody: Soud rekursní sdílí názor stěžovatelův, že neměl jiné možnosti brániti se proti směnečné žalobě podle adresy přesně na stěžovatele znějící a jemu doručené, než směnečnými námitkami.

Prostým oznámením stěžovatel nemohl se brániti, nestačilo oznámiti, že se jedná o omyl, neboť k takovému písemnostem, které by nebyly námitkami podle § 550, odst. 2, 552 a 559 c. ř. s., nemohl by soud přihlížeti.

Ústní jednání stěžovatel rovněž nezavinil, neboť bylo na žalobci, když byl upozorněn obsahem námitek na možnost omylu, aby napravil chybu ohledně osoby, kterou skutečně žalovati mívá.

Leč stěžovatel nezdělal s návrhem tak, jak jej učinil, neboť navrhl zrušení směnečného platebního příkazu a tento návrh neopravil ani nedoplnil případnou eventuelní žádostí ani tehdy, když již při ústním jednání nedopatření odpůrcovo vyšlo najevo.

Soud první stolice správně směnečný platební příkaz nezrušil a protože návrh stěžovatelův na zrušení směnečného platebního příkazu neměl úspěchu, útraty stěžovateli proti žalobci nepřisoudil.

Doručena-li totiž žaloba jiné osobě téhož jména, již žalobce žalovati nemívá a tato osoba se k líčení dostavila, může učiniti pouze návrh na přisouzení útrat, nikoliv však na zamítnutí žaloby, resp. na zrušení směnečného platebního příkazu a soudci náleží, aby po vysvětlení věci žalujícího uznal povinným k náhradě útrat a žalobu dal doručiti pravému žalovanému.

Chtěl-li stěžovatel dosáhnouti úspěchu, měl alespoň při ústním jednání po vysvětlení věci omeziti svůj návrh pouze na přisouzení útrat a když tak neučinil, neměl úspěchu a nemůže si podle § 41 c. ř. s. činiti nárok na útraty.

Prvý soudce však neprávem stěžovateli útraty proti žalobci uložil, neboť stěžovatel útrat první stolice žalobci, který pochybil, nezpůsobil. Proto bylo útraty řízení první stolice navzájem zrušiti. (§§ 43, 45 a 48 c. ř. s.)

Rozhodnutí krajského soudu obchodního jako soudu rekursního v Praze ze dne 31. ledna 1935 č. R 229/34. Dr. Jar. Homolka.

Z rozhodnutí krajského soudu trestního v Praze jako soudu odvolacího.

1. a) Vzájemnou obžalobou ve sm. § 18, odst. 1 zák. č. 108/33 o ochr. cti, jest i další obžaloba jedné

strany proti straně druhé, která se dopustila několika trestných činů podle tohoto zákona.

b) Výslovná výhrada práva stíhati jiný trestný čin ve sm. § 18 odst. 1 zák. č. 108/33 o ochr. cti, může se státi i ústně.

Obžalovaný dalšího trestného činu podle zákona na ochranu cti proti témuž soukromému obžalobci dopustil se dne 6. I. 1935. Dne 8. I. 1935 ujednán byl mezi týmiž stranami smír o trestném činu podle zákona na ochranu cti spáchaném již dříve týmže obžalovaným, avšak protokol sepsaný o tomto smíru neobsahoval zmínky o výslovné výhradě ve sm. § 18 odst. 1. Prvý soud zprostil proto podle § 259 č. 2 tr. ř. obžalovaného z obžaloby vycházející z názoru, že ustanovení toto vyžaduje písemné výhrady, a že tudíž stíhání jest vyloučeno, ježto se tak nestalo, aniž by byl připustil důkaz o tvrzení soukromého obžalobce, že výhrada tato před smírem výslovně stala se ústně.

Soukromý obžalobce uplatnil jednak odvolání z důvodu zmatečnosti podle §§ 468 č. 3, 281 č. 9 b) tr. ř., jednak odvolání z důvodu zmatečnosti podle §§ 468 č. 2, 281 č. 4 tr. ř.

a) Nadpis § 18 »vzájemné žaloby« mohl by vésti k závěru, že i odst. 1 tohoto paragrafu vztahuje se na případ, kdy by obžalobní právo uplatnila jedna strana a druhá strana by měla též proti této straně, která již návrh na stíhání podala, právo obžalobní pro delikt spáchaný před ujednáním smíru, a že tudíž ustanovení tohoto nelze použít na případ, kdy táž strana dopustila se proti téže straně více trestných činů podle zákona na ochranu cti.

Přihlédneme-li však k tomu, že § 18, odst. 1 jest protikladem předcházejícímu § 17, odst. 3, který týká se případu objektivní konexity, když více osob zúčastnilo se téhož trestného činu, jakož i k tomu, že odst. 3, § 18 obsahuje zvláštní ustanovení o »trestných činech vzájemně spáchaných« a jsoucích ve skutkové souvislosti, při nichž právě role stran se mění, jest přisvědčiti, že ustanovení odst. 1, § 18 vztahuje se i na případ konexity subjektivní, když jedna osoba proti osobě druhé dopustí se více trestných činů podle zákona na ochranu cti, a že tudíž »vzájemnou obžalobou« podle tohoto ustanovení rozuměti jest i další obžalobu jedné strany proti straně druhé (tak Kallab: Trestní právo hmotné, 1935, str. 221).

Tomu nasvědčuje i odůvodnění vlád. návrhu (tisk 830/1930). Podle něho ustanovení odst. 1 proti ustanovení odst. 3, § 18 sleduje ten účel, aby »obě« strany, chtějí-li zachovati žalobní právo z některého trestného činu, který se stal mezi nimi do ujednání smíru neb do konce průvodního řízení a oprávněnému již jest znám, byly nuceny výslovně vyhraditi si do uvedené doby právo na stíhání.

b) V jaké formě výhrada tato se má státi, zákon neuvádí, vyžaduje pouze, aby se tak stalo výslovně.

Tomu rozuměti jest tak, že státi se má tak způsobem, z něhož jasně plyne vůle strany oprávněné, že chce stranu druhou stíhati

(1), a že projev tento uveden bude ve známost strany druhé, tak aby tato před smírem (neb před ukončením průvodního řízení) o výhradě oné zvěděla (2). Tento požadavek plyne z odůvodnění vládního návrhu (tisk 830/1930), který uvádí, že okolnost, že osnova spokojuje se v případě odst. 1 § 18 s výhradou práva na stíhání, jest »odůvodněna tím, že takto druhá strana i soud nabudou spolehlivěji včas vědomosti o zamýšlené žalobě vzájemné«.

Ježto odst. 1, § 18 mluví o právu stíhati druhou stranu pro »jiný takový trestný čin«, lze ze zákona vyvoditi další formální požadavek, aby výhradou práva stíhati byl jiný takový trestný čin dostatečně individualisován (3) přiměřeným označením jeho konkrétními okolnostmi místa, času atd., pokud toho jest třeba, aby skutek mohl býti rozeznán od skutků jiných (srovn. § 207, odst. 2, č. 2 tr. ř.).

Není pochyby, že vhodným způsobem zajištění práva stíhati pro jiný delikt bude zjištění výhrady této v soudním protokole, v kterémž směru strany mohou uplatniti svoje právo podle § 271, odst. 1 posl. věta tr. ř. I když se tak nestane, a nedojde k písemnému zjištění výhrady té, nelze ze zák. dovoditi, že by výhrada byla bezúčinná, kdyby stala se ústně. Nejen že strany mohou požadovati, aby protokol příslušný byl doplněn (Mířička: Oprava protokolu o hlavním přelíčení, Sborník věd právních a státních, 1903, str. 7.), nýbrž nelze jim ani upříti práva, aby nevedly důkazu o tom, že výhrada taková před písemným uzavřením smíru se ústně stala.

Bylo tudíž odvolání soukromého obžalobce z důvodu zmatečnosti podle §§ 468 č. 3, 281 č. 9 b) tr. ř. důvodným a tím zároveň i odvolání z důvodu zmatečnosti podle §§ 468 č. 2, 281 č. 4 tr. ř.

Ježto již při neveřejné předběžné poradě ukázala se nutnost opakovati hlavní přelíčení v první stolici, byl napadený rozsudek podle § 470, odst. 3, tr. ř. zrušen.

(Rozhodnutí krajského soudu trestního v Praze jako soudu odvolacího pro přestupky ze dne 27. dubna 1935, č. j. To IV 373/35).

2. Pouhé přestoupení předpisu o povinnosti opatřiti světlem jízdné kolo není trestné podle § 431 tr. z.

Napadený rozsudek pokládá za dokázáno, že obžalovaný jel za tmavé noci na neosvětleném jízdním kole po státní silnici, čímž mohla býti porušena bezpečnost těla osob, které po silnici šly neb jely, a uznává obžalovaného vinným přestupkem podle § 431 tr. z.

Z podnětu odvolání obžalovaného do výroku o vině musil odvolací soud z povinnosti uložené mu § 477 tr. ř. zabývati se v rámci § 468 č. 3, 281 č. 9 a) tr. ř. otázkou, zda na újmu obžalovaného nebylo nesprávně použito trestního zákona v ustanovení § 431 tr. z.

O osvětlení jízdných kol platí tyto předpisy: Podle § 9 zák. č. 47/1886 z. z. má býti povoz za tmavé noci opatřen světlem,

pokud jde o veřejné silnice nestátní; policie silniční přísluší tu podle § 14 obecnímu starostovi; zákonem č. 7/1891 z. z. byl předpis § 9 rozšířen také ve příčině jízdy na velocipédech. Ve příčině silnic říšských platí o osvětlení povozu obdobné ustanovení § 9 místodržitelské vyhlášky č. 54/1886 z. z., podle níž dotyčné přestupky trestají se podle nař. č. 198/1857 ř. z., nejsou-li stíhány trestním zákonem; toto ustanovení bylo vyhláškou č. 7/1892 z. z. rozšířeno i ve příčině jízdy na velocipédech.

Jest zodpověděti otázku, kdy překročení těchto předpisů má býti stíháno úřady správními, a kdy překročení toto stává se činem trestným, před soud příslušejícím [§ 468 č. 3, 281 č. 9 a) tr. ř.].

Za nebezpečné ve smyslu práva trestního sluší pokládati ony činy, s nimiž spojeno je nebezpečí pro právní statky větší, než účelu činu podle průměrného úsudku je přiměřeno. Průměrné tyto úsudky v některých případech právní řád přejímá a stanoví příslušné normy, sloužící k umenšení nebezpečí. Překročením jich překročuje se dovolená míra nebezpečí a způsobuje se nebezpečí nadnormální. Nebezpečným pak jest již každé konání neb opomenutí, jímž se tak způsobuje nebezpečí nadnormální, inadaequatní (Miříčka: O formách viny trestné, 1902, str. 123).

I když skutek obžalovaného zjištěný prvním soudem jest pokládati za nebezpečný v tomto smyslu, nelze se s ním spokojiti ve příčině objektivní viny ve smyslu § 431 tr. z., nýbrž jest třeba dále zkoumati, zda nastala možnost poruchy pro bezpečnost těla ve smyslu tohoto ustanovení, a v čem spočívá rozdíl mezi nebezpečím zde požadovaným od nebezpečí vzniklého pouhým neuposlechnutím příkazu stanoveného právním řádem.

V tomto směru přihlédnouti jest k poměru § 431 tr. z. ku § 427, 428 tr. z., kdy podklad pro posuzování nebezpečnosti jízdy motorovým vozidlem dán jest nedbáním zákazu překročení stanovenou rychlost. Ze srovnání těchto dvou ustanovení plyne, že nebezpečí vzniklé pouhým přestoupením příslušných norem daných o přípustné rychlosti motorových vozidel může dáti pouze podklad pro použití ustanovení § 427, 428 tr. z., naproti tomu ustanovení § 431 tr. z. může býti použito jen tehdy, jestliže může býti učiněn úsudek, že nebezpečí poruchy v poměru ke konkrétnímu statku chráněnému dostoupilo téměř onoho stupně, jako tomu bývá v případě, kdy dochází neuposlechnutím norem právního řádu o přípustné rychlosti k usmrcení člověka, nebo jeho těžkému, resp. lehkému uškození na těle.

Avšak i při překročení příkazu o osvětlování jízdného kola jest třeba, aby nebezpečí způsobené pro bezpečnost těla dosáhlo zmíněného stupně, aby skutek mohl býti ve příčině viny objektivní posuzován ve sm. § 431 tr. z. Pro obor trestního práva nepostačuje tu již způsobení nebezpečí inadaequatního, jak toto podává se již z pouhého překročení příslušných předpisů, nýbrž úsudek o nepřiměřenosti nebezpečí musí býti vytvořen na základě před-

pisů upravujících povinnost k osvětlení vozidla ve spojení s příslušným ustanovením trestního zákona v § 431 tr. z.

Ježto v daném případě nebezpečí pro bezpečnost těla v takovém stupni zjištěno nebylo, není dokázaný skutek obžalovanému za vinu kladený trestným činem před soud příslušejícím, pročez odvolací soud z povinnosti uložené mu § 477 tr. ř. k nesprávnému použití ustanovení § 431 tr. z. v rámci důvodu zmatečnosti podle § 468 č. 3, 281 č. 9 a) tr. ř. rozhodl podle § 474 tr. ř. u věci samé, a obžalovaného podle § 269 č. 2 tr. ř. zprostil obžaloby.

(Rozsudek krajského soudu trestního v Praze jako soudu odvolacího pro přestupky ze dne 24. dubna 1935 č. j. To III 206/35).

3. Okolnost, že urážející jest sám úřední osobou, není překážkou jeho trestnosti podle § 312 tr. z., leč že by urážka stala se v mezích jeho úředního výkonu.

Napadený rozsudek zjišťuje, že obžalovaný vstoupil do jednací síně okresního soudu s kloboukem na hlavě, a byv soudcem řídícím právě hlavní přelíčení upozorněn na tuto nepřistojnost, vyjádřil se o něm urážlivě.

Obžalovaný prováděje odvolání do výroku o vině [odvolává se zároveň na důvod zmatečnosti podle § 468 č. 3, 281 č. 9 a) tr. ř.] poukazuje ve sm. § 467 odst. 1 tr. ř. na novou skutečnost a nové průvody, že do jednací síně vstoupil ve své úřední funkci okresního lékaře za tím účelem, aby se soudcem dohodovil se o vhodnosti ohledání zemřelého.

Bylo proto uvážiti, pokud okolnost, že urážející byl sám úřední osobou, postačí, aby ustanovení § 312 tr. z. proti němu nemohlo býti použito, neb zda vyloučení trestnosti urážejícího v takovém případě jest závislým od dalších okolností.

Rozhodnutí sb. n. s. 1011/22 sice vyslovuje všeobecně větu, že veřejný úředník nemůže u výkonu úřadu spáchat vůči jiné úřední osobě urážku podle § 312 tr. z. Podklad rozhodnutí toho tvoří případ, kdy náměstek starosty dostal se při schůzi bytového odboru do sporu s členem tohoto odboru při projednávání otázky spadající do působnosti odboru toho, při čemž spor vyvrholil ve vzájemných osobních poznámkách, v nichž však nejvyšší soud neshledal ani urážlivého smyslu. Pokud pak byla vyslovena věta shora uvedená, zdůrazniti jest v ní obrat »u výkonu úřadu«, a rozuměti jemu tak, že i urážka sama musí zůstat v mezích tohoto úředního výkonu. Tomuto požadavku odpovídá také rozhodnutí kas. soudu č. sb. 3400/7, jehož podkladem bylo obvinění z trestného resp. nečestného činu, pronesené členem obecního zastupitelstva vůči jeho předsedovi. Kasační soud dochází k závěru, že při kolegiálním rozhodování bývá nutno pronést ostrou kritiku, že by však svoboda slova došla neodůvodněného omezení, kdyby podobné projevy směly býti stíhány podle § 312 tr. z., kterýž nedovoluje důkazu pravdy, a že proto urážky za těchto

okolností pronesené lze jen tehdy stíhati podle § 312 tr. z., jestliže stane se tak formou nepřipustnou.

Důsledně také rozhodnutí kas. soudu č. sb. 4002/12 shledává skutkovou podstatu přestupku podle § 312 tr. z. v případě, kdy člen místní školní rady vůči jejímu předsedovi ohrazoval se nevěcným projevem, a také rozhodnutí kas. soudu sb. č. 2115/97, kdy jedna úřední osoba druhou osobu úřední udeřila pravítkem, kteréžto rozhodnutí poukazující na ustanovení § 331 tr. z. uvádí, že úřední vlastnost pachatelova nemůže býti pro něho privilegiem. Podobně i rozhodnutí sb. m. sp. 424/24, podle něhož nelze omluviti ředitele nemocenské pojišťovny, urazivšího četníka, neboť jemu nepřisluší naprosto žádné výkonné moci vůči četníku.

Nelze tudíž okolnost, že urážející jest sám úřední osobou, pokládati za překážku jeho trestnosti podle § 312 tr. z. Úřední výkon však často vyžaduje, aby uvedeny byly na přetřes okolnosti, které jsou urážlivými vůči jiné úřední osobě, přesto však nelze jich podřaditi pod ustanovení § 312 tr. z. To však jen tehdy, když i v těchto případech přes urážlivý obsah projevu lze dospěti k úsudku, že urážka stala se v mezích úředního výkonu osoby urážející, resp. pokud nelze dospěti k závěru o bezprávnosti činu.

V daném případě doplněným řízením mohlo býti pouze zjištěno, že obžalovaný chtěl se soudcem jednati o úřední záležitosti a že za tím účelem do jednací síně vstoupil. K úřednímu jednání však se soudcem v době pronesené urážky ještě vůbec nedošlo a nebyly tyto s tvrzeným úředním výkonem v žádné souvislosti.

Jest proto čin obžalovaného vykazující zákonné znaky přestupku podle § 312 tr. z. bezprávným, pročez jeho odvolání do výroku o vině s ním spojené odvolání z důvodu zmatečnosti podle § 468, č. 3, 281 č. 9 a) tr. ř. nemohlo býti shledáno odůvodněným.

(Rozsudek krajského soudu trestního v Praze jako soudu odvolacího pro přestupky ze dne 15. května 1935 č. j. To IV 284/35.)

4. a) Zemře-li soukromý žalobce po podání žádosti za trestní stíhání, a osoby uvedené v § 15 odst. 2 zák. o ochr. cti, neprohlásí u soudu do dvou měsíců od jeho smrti, že trvají při trestním stíhání, jest trestní řízení zastaviti podle § 15 odst. 3 poslední věta zákona o ochr. cti. i tehdy, zemře-li soukromý žalobce během odvolacího řízení, které zavedeno bylo z podnětu odvolání obžalovaného do výroku o vině, a v němž opakováno bylo hlavní přelíčení v první stolici konané.

b) Obžalovanému nepřisluší tu nárok na náhradu útrat právního zastoupení ve smyslu § 393 odst. 3, 390 odst. 1 tr. ř. proti pozůstalosti soukromého žalobce, ani proti osobám uvedeným v § 15 odst. 2 zák. o chr. cti, staly-li se dědici soukromého žalobce.

Rozsudkem prvního soudu obžalovaný uznán byl vinným přestupkem pomluvy podle § 2 zák. o ochr. cti. Odvoláním do výroku o vině napadl obžalovaný správnost závěru prvního soudu, pokud první soud neměl za dokázány skutečnosti, o něž obžalovaný opíral důkaz omluvitelného omylu. Odvolací soud místo postupu podle § 470 odst. 3 tr. ř., aby v neveřejném zasedání nařídil opakování hlavního přelíčení v první stolici, usnesl se ve sm. § 470 odst. 2 tr. ř., aby hlavní přelíčení v první stolici konané bylo před soudem odvolacím opakováno, kteréžto opakování hlavního přelíčení děje se podle § 473 odst. 1 tr. ř. za šetření předpisů daných pro hlavní přelíčení před soudy sborovými první stolice, aby na takto zjednaném základě mohl po samostatném hodnocení otázek skutkových rozhodnouti podle § 474 tr. ř. ve věci samé. Veřejné odvolací přelíčení musilo býti odročeno, ježto nedostavili se všichni svědci, než však mohlo býti přikročeno ku provedení dalšího odvolacího přelíčení, soukromý žalobce zemřel. Osoby uvedené v § 15 odst. 2 zák. o ochr. cti, neprohlásily ve lhůtě dvou měsíců od smrti soukromého žalobce, že trvají při trestním řízení.

ad a) Bylo posouditi, zda mohlo býti přikročeno k zastavení trestního řízení podle § 15 odst. 3 posl. věta zák. o ochr. cti, ačkoliv soukromý žalobce zemřel teprve během odvolacího řízení.

Před platností tohoto ustanovení nebylo výslovného předpisu, který by případ úmrtí soukromého žalobce během již zavedeného řízení upravoval. I v takovém případě však, pokud řízení před prvním soudem nebylo dosud skončeno, uznáváno bylo, že nelze v řízení pokračovati a že toto musí býti zastaveno (rozh. kas. soudu č. sb. 4228/15). Pokud však jednalo se o řízení opravné, tu rozh. kas. soudu sb. č. 4084/13 vyslovuje, že v řízení má býti pokračováno, když soukromý žalobce zemřel potom, když již učinil vše, co měl podle zákona učiniti; zrušovací soud proto také v tomto případě rozhodl v neveřejném zasedání o zamítnutí zmatečnické stížnosti soukromého žalobce. Také rozh. sb. n. s. 4644 praví, že opravný prostředek vznesený za života soukromého žalobce nestává se jeho smrtí bezpředmětným; k zmatečnické stížnosti soukromého žalobce byl napadený rozsudek zrušen a nařizováno nové hlavní přelíčení před soudem prvním, který však byl upozorněn, že bude mu přihlížeti k ustanovení § 46 odst. 3 tr. ř.

Ustanovení § 15 odst. 3 posl. věta zák. o ochr. cti však nerozeznává, v kterém stadiu trestního řízení se nalézá, omezování účinnosti tohoto ustanovení na řízení před soudem prvním z doslovu jeho odůvodnění nelze, takže není důvodu, aby nebylo ho použito i na případ, kdy trestní věc projednávána jest před soudem odvolacím.

I kdyby však přes toto znění § 15 odst. 3 posl. věta zák. o ochr. cti zastáván byl názor, že z důvodu rozhodnutí shora uvedených ustanovení toho nelze použiti v řízení zrušovacím, tu ani tehdy nebylo by lze platnost jeho vyloučiti pro řízení odvolací vzhledem na jeho odchylnou povahu.

Kdyby odvolací soud ve sm. § 470 posl. odst. tr. ř. nařídil opakování hlavního přelíčení před soudem prvním, není pochyby, že ustanovení § 15 odst. 3 posl. věta zák. o ochr. cti by bylo použito i na přelíčení opakované. Místo toho však došlo k opakování hlavního přelíčení před odvolacím soudem samým, které provádí se podle § 473 tr. ř. za šetření předpisů daných pro hlavní přelíčení před sborovými soudy první stolice. I když nedostavení se soukromého žalobce na chod řízení nemá zde vlivu (§ 471 odst. 4 tr. ř.), ani tu nelze v řízení pokračovati, jakmile odpadla jedna ze stran, neboť v opakovaném hlavním přelíčení před soudem odvolacím jedná se o otázku správnosti zjištění prvního soudu, a nelze ani tu přehlížeti vliv soukromého obžalobce na zjišťování pravdy materiální (§ 473, 46 odst. 2., 249, 251, 255 tr. ř.).

Jest proto zastavení trestního řízení podle § 15 odst. 2 posl. věta zák. o ochr. cti během opakovaného hlavního přelíčení před soudem odvolacím odůvodněno nejen zněním tohoto ustanovení, nýbrž i povahou řízení před soudem odvolacím.

Ježto v řízení nemohlo býti pokračováno pro úmrtí soukromého žalobce, i když došlo v řízení před soudem prvním k odsuzujícímu rozsudku, nelze mu pro nedostatek právní moci přiznati jakéhokoliv účinku.

ad b) Ježto zákon o ochraně cti č. 108/33 neobsahuje zvláštního ustanovení o způsobu povinnosti, k náhradě útrat právního zastoupení stran v případě § 15 odst. 3 posl. věta cit. zák., jest povinnost tuto posouditi na základě ustanovení § 393 odst. 3, 390 odst. 1 tr. ř. a v rámci jich rozhodnouti o návrhu obžalovaného, aby pozůstalost soukromého žalobce resp. osoby uvedené v § 15 odst. 2 zák. o chr. cti, pokud staly se dědici soukromého žalobce, uznány byly povinnými k náhradě jeho útrat právního zastoupení.

Rozhodnutí kas. soudu sb. č. 4228/15 poukazuje na zvláštní povahu zastavení řízení pro úmrtí soukromého žalobce, kdy k zastavení nedochází z příčím majících podklad ve věci samé; srovnává nastalý stav s případy podle § 224, 527 tr. z., resp. podle § 412, 452 odst. 1 č. 2 tr. ř.; dochází proto k závěru, že zastavení takové nelze počítati k jiným způsobům skončení trestního řízení, jež má na mysli ustanovení § 390 odst. 1 tr. ř.; nepokládá proto za přípustné, aby pozůstalosti uložena byla náhrada útrat právního zastoupení obžalovaného (jinak rozh. kas. s. sb. č. 4084/13).

Názoru rozh. č. sb. 4228/15 přisvědčiti jest i z toho důvodu, neboť povinnost k náhradě útrat podle § 390 odst. 1 tr. ř. může založiti jen procesní poměr subjektu, který byl stranou trestního řízení (sb. n. s. 4826). V takovém poměru není žádný ze subjektů, proti nimž obžalovaný svým návrhem domáhá se náhrady útrat právního zastoupení, pročez návrhu tomu vyhověno nebylo.

(Usnesení krajského soudu trestního v Praze jako soudu odvolacího pro přestupky ze dne 22. května 1935 č. j. To IV 620/34.)

Dr. P o l á č e k.